

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi J.R. o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa J.R.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Finansów i Ministrowi Skarbu Państwa,
obecnie Ministrowi Inwestycji i Rozwoju, oraz Fundacji "[...]" w W. o zapłatę,
zakończoną wyrokiem Sądu Apelacyjnego

w Warszawie z dnia 6 maja 2016 r., sygn. akt I ACa .../15,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 31 stycznia 2018 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 9 października 2017 r., sygn. akt I ACa .../17,

- 1) oddala zażalenie**
- 2) oddala wniosek o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnoszącemu skargę w postępowaniu zażaleniowym**
- 3) nie obciąża powoda kosztami postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym przez powoda J.R. postanowieniem z dnia 9 października 2017 r. Sąd Apelacyjny w W. odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania wniesioną w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 6 maja 2016 r., sygn. akt I ACa .../15.

W uzasadnieniu ww. postanowienia Sąd Apelacyjny zauważył, że wymagane w art. 409 k.p.c. wskazanie podstawy wznowienia powinno być dokonane przez określenie okoliczności uzasadniających złożenie skargi o wznowienie postępowania, co wraz z uzasadnieniem podstawy wznowienia jest niezbędne przy badaniu dopuszczalności skargi. Zdaniem Sądu Apelacyjnego badanie przesłanki oparcia skargi o wznowienie postępowania na ustawowej podstawie nie ogranicza się jedynie do kontroli, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje również ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje.

Powód w skardze, jako podstawę wznowienia wskazał brak należytej reprezentacji oraz brak możliwości działania (art. 401 pkt 2 k.p.c.). W uzasadnieniu skargi powód nie powoływał się jednak na wadliwość umocowania osób reprezentujących go w przedmiotowym postępowaniu, a w istocie jedynie kwestionował prawidłowość jego reprezentowania przez ustanowionych pełnomocników. Tym samym okoliczności te nie mogą stanowić o istnieniu podnoszonej przez skarżącego podstawy wznowienia. Podobnie, w świetle wymogu wykazania istnienia rzeczowej przesłanki, należy także ocenić okoliczności podnoszone przez skarżącego w dalszej kolejności w postaci stanu zdrowia skarżącego, konsekwencji z tego wynikających dla możliwości osobistego działania w postępowaniu, czy też równowagi stron procesu. Okoliczności, na które wskazuje powód, zdaniem Sądu, nie uzasadniają także przyjęcia, że zachodzi w przedmiotowej sprawie podstawa wznowienia w postaci pozbawienia możliwości działania.

Mając to na względzie Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powoda, jako nieopartą na ustawowej podstawie - art. 410 § 1 k.p.c. Postanowienie Sądu

Apelacyjnego z dnia 9 października 2017 r. zostało zaskarżone przez powoda, reprezentowanego przez pełnomocnika z urzędu, który w zażaleniu zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. art. 410 § 1 k.p.c. przez nieprawidłowe przyjęcie, że Sąd podczas wstępnego badania skargi o wznowienie postępowania bada i ustala, czy wskazana w skardze podstawa do wznowienia postępowania rzeczywiście istnieje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c., który stanowi podstawę prawną zaskarżonego postanowienia, sąd odrzuca skargę o wznowienie postępowania nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, że skarga o wznowienie postępowania nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia nie tylko wtedy, gdy przytoczona w niej podstawa nie odpowiada żadnej z ustawowych podstaw wznowienia wymienionych w k.p.c., lecz także wtedy, gdy podstawa ta odpowiada wprawdzie ustawowej podstawie wznowienia, jednakże w rzeczywistości nie wystąpiła (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSNCP 1968, nr 8 - 9, poz. 154, z dnia 30 maja 1996 r., I CRN 101/95, OSNC 1996, Nr 10, poz. 138, z dnia 28 października 1999 r. II UKN 174/99, OSNP 2001, Nr 4, poz. 133, z dnia 30 maja IV CZ 22/07, niepubl., z dnia 6 listopada 2009 r., I CZ 57/09, niepubl., z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZ 18/10, niepubl.).

Jednocześnie podkreśla się, że odrzucenie skargi na podstawie przytoczonego przepisu z powodu nieoparcia jej na ustawowej podstawie może nastąpić w sytuacji, w której z samego uzasadnienia skargi w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że powołana w niej podstawa wznowienia w rzeczywistości nie zachodzi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2015 r., I CZ 3/15, niepubl.).

Sąd Apelacyjny dokonał prawidłowego badania skargi powoda i szczegółowo rozważył podniesione w niej okoliczności. Ocena tych okoliczności, którą Sąd Najwyższy w całości podziela, nie pozwala w konsekwencji na przyjęcie, że Sąd Apelacyjny naruszył art. 410 § 1 k.p.c. W szczególności z treści skargi nie wynika bowiem na czym miałyby polegać wadliwość umocowania osób

reprezentujących powoda w przedmiotowym postępowaniu oraz na skutek naruszenia jakich przepisów prawa powód został pozbawiony możliwości działania (art. 401 pkt 2 k.p.c.).

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego stosownie do art. 108 § 1, art. 102 w zw. art. 391 § 1, art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.

Oddalając wniosek pełnomocnika o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym Sąd Najwyższy miał na względzie, że uzasadnienie zażalenia poza wskazaniem na naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. i przedstawieniem wykładni tego przepisu niezgodnej z przyjętym w tym zakresie – utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, ograniczało się w zasadzie jedynie do zamieszczenia informacji stanowiących w istocie relację o czynnościach podejmowanych przez sąd i stronę w przedmiotowym postępowaniu.

Z tych przyczyn wniesione przez pełnomocnika zażalenie, jako sprzeczne z zasadami profesjonalizmu, nie może być uznane za udzielenie pomocy prawnej, a tym samym zgodnie z utrwalonym już poglądem nie upoważnia go do skutecznego domagania się przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (por. postanowienie SN z dnia 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 41).

kc

aj

